

Arrest

nr. 154 265 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 4 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 30 juli 2010 België binnen, en vraagt op 2 augustus 2010 asiel aan. Op 17 juni 2015 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, waarna de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 23 juni 2015 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) neemt.

1.2. Op 21 mei 2012 treedt de verzoeker in het huwelijk met A.E. (...).

1.3. Op 22 november 2012 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Op 18 april 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 124 875 van 27 mei 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en wordt het beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verworpen.

1.4. Op 4 december 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Op 1 juni 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 4 juni 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.12.2014 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haarn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode maart - november 2014 waaruit blijkt dat zij in deze periode tewerkgesteld was als zaakvoerder.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden inkomsten voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentie-persoon. Aangezien bij het bedrag dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (personenbelasting, sociale lasten, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er werden geen overige documenten voorgelegd (vb. officiële documenten van de belastingen, rekeninguittreksels,...).

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)”.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een vierde middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede onderdeel van dit middel laat de verzoeker het volgende gelden:

“Verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 29 september 2013, overweging B.55.2.:

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

In casu onderzoekt de bestreden beslissing niet of in het concrete geval en op basis van de behoeften de bestaansmiddelen voldoende zijn. Dit is in strijd met wat het Grondwettelijk Hof vooropstelde.

Verzoeker verwijst naar arrest n° 225.915 Conseil d'Etat van 19 december 2013 waarin gesteld wordt dat wanneer niet is voldaan aan de inkomstenvoorwaarde, DVZ dient over te gaan tot een behoeften analyse:

« Il y a lieu de conclure de ces éléments que dans l'intention du législateur, le montant de 120% du revenu d'intégration constitue clairement un montant de référence et non un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial doit être refusé, en sorte que dans l'hypothèse où le parent rejoint dispose de revenus inférieurs à ce montant de référence, il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.

Or en l'espèce, et alors qu'il ressort de la lecture de l'arrêt attaqué que le premier juge a fait de la question de l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, précité un motif déterminant et non « superfétatoire » de l'arrêt attaqué, cet arrêt méconnaît la portée de cet article 42, en affirmant que « concernant (...) plus particulièrement l'application de l'article 42, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980, (...) la partie défenderesse n'était nullement tenue, de prendre en considération la simulation des dépenses du ménage, afin de déterminer si le revenu disponible est suffisant compte tenu des besoins propres du ménage » et en ajoutant que « la loi stipule uniquement un seuil minimum du revenu sans toutefois stipuler quelles dépenses doivent être prises en considération ».

Dans cette mesure, le premier moyen de cassation doit être jugé fondé. »

Verzoeker verwijst verder naar het arrest RvV nr. 118 969 van 17 februari 2014 in de zaak RvV 129 790/ II Mouto Epse Dalman t. Belgische Staat:

“Bij het beoordelen van de vraag of verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen moet in voorliggende zaak derhalve rekening worden gehouden met het bedrag aan leefloon dat wordt uitgekeerd aan het gezin met minstens één minderjarig ongehuwd kind ten laste en dat is bepaald in artikel 14 §1, eerste lid, 3° van de wet van 26 mei 2002. Het leefloon bedoeld in voormelde wetsbepaling bedroeg op het ogenblik dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen 1068,45 euro. Aangezien verzoeker een inkomen aantoonde dat ruim boven dit bedrag ligt kan slechts worden vastgesteld dat het standpunt van verweerder dat het door verzoeker aangetoonde inkomen niet minstens gelijk is aan „het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend” geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en is zijn conclusie dat het aangetoonde inkomen in ieder geval „ontoereikend is voor drie personen” kennelijk onredelijk. Verzoeker houdt terecht voor dat er in casu sprake is van een miskenning van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 40§4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 146 205 van 4 juni 2014 in de zaak RvV 146 070 / II, waarin, met verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013, gesteld wordt dat zelfs een inkomen onder het referentiebedrag op zich de gezinshereniging niet verhindert.

‘Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding; Verder is het niet aan verzoekster om in de plaats van de verwerende partij een eigen behoeften analyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoeften analyse een verplichting is die conform artikel 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de verwerende partij ligt.’

In casu is er niet onderzocht of de voorgelegde inkomsten voldoen aan het bedrag van het leefloon dat zou worden uitgekeerd aan een gezin met een man en een vrouw zonder kinderen.

In casu is er geen behoeftenanalyse gemaakt door verwerende partij.

Alleszins is geen enkele concrete afweging gebeurd tussen het inkomen en de behoeften.

Er moet overigens ook rekening worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf (Arrest RvV nr. 141 211 van 18 maart 2015 in de zaak RvV 163 634 / VIII).”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het vierde middel van verzoekende partij, houdt zij voor dat de bestreden beslissing niet in het concrete geval of op basis van de behoeften heeft onderzocht of de bestaansmiddelen voldoende zijn.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geenszins kon nagaan wat de bestaansmiddelen zijn waarover verzoekende partij en zijn echtgenote beschikken. De door verzoekende partij voorgelegde documenten waren niet van die aard dat zij als bewijs konden dienen van de voorwaarde van toereikende bestaansmiddelen.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij als zou ten onrechte geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat gezien de inkomsten van de referentiepersoon van verzoekende partij in hun geheel niet in aanmerking konden worden genomen, de gemachtigde terecht geen behoefteanalyse heeft kunnen uitvoeren.

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen

bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (RvV nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

“Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. Het gegeven dat de partner van de verzoeker thans over een “vast contract” zou beschikken, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijk stuk niet aan de verwerende partij werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten. Hoe dan ook is zij hiertoe niet gehouden nu verzoeker, zoals hierboven werd uiteengezet niet aantoonde te voldoen aan 40bis van de vreemdelingenwet. Hij toont niet aan dat de relatie met zijn partner meer dan twee jaren is van start gegaan voorafgaand aan de aanvraag. Dit op zich volstaat om de beslissing te schragen.” (RvV nr. 126 089 van 23 juni 2014)

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat ‘de behoefteanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd’ en zich derhalve beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat zulke behoefteanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepalingen terzake het ontbreken van de behoefteanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Te dezen voert de verzoeker, met verwijzing naar het arrest nr. 121/2013 van 29 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, aan dat de bestreden beslissing niet onderzoekt “of in het concrete geval en op basis van de behoeften de bestaansmiddelen voldoende zijn”, terwijl de verwerende partij dient over te gaan tot een behoefteanalyse wanneer niet is voldaan aan de inkomensvoorwaarde.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit deze duidelijke bepaling volgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoeker, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Als bewijs van haarn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode maart - november 2014 waaruit blijkt dat zij in deze periode tewerkgesteld was als zaakvoerder.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden inkomsten voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentie-persoon. Aangezien bij het bedrag dat de referentiepersoon maandelijks ontvangt nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen (personenbelasting, sociale lasten, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er werden geen overige documenten voorgelegd (vb. officiële documenten van de belastingen, rekeninguittreksels,...).”

Volgens het Grondwettelijk Hof wordt de gezinshereniging niet verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2). Ook volgens de Raad van State is het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, zonder een verder onderzoek te doen naar de bestaansmiddelen die de verzoeker en zijn echtgenote nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, geoordeeld heeft dat de loonfiches voor de periode maart-november 2014 – waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode tewerkgesteld was als zaakvoerder en hiervoor een maandelijks bedrag van € 1.500 ontvangt – *“niet aanvaard (kunnen) worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon”*.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat zij *“geenszins kon nagaan wat de bestaansmiddelen zijn waarover verzoekende partij en zijn echtgenote beschikken”*, wordt er op gewezen dat zij ingevolge het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid, *in fine*, van de Vreemdelingenwet *“hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”*. De verwerende partij kan ook niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen voorhoudt dat de inkomsten van de referentiepersoon *“in hun geheel niet in aanmerking konden worden genomen”*. Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat het geheel van de inkomsten van deze referentiepersoon zouden worden ingehouden.

In zoverre de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog verwijst naar de arresten nrs. 136 172 van 14 januari 2015 en 126 089 van 23 juni 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verwerende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu huidige casu geen betrekking heeft op een inkomen uit leefloon of interimarbeid.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, is het betoog van de verzoeker niet louter theoretisch, doch is het niet uitgesloten dat het uitvoeren van een behoefteanalyse, gelet op het eigen inkomen van de verzoeker dat mee in de behoefteanalyse dient te worden opgenomen, ook *de facto* tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zou leiden.

Dat de wettelijke bepalingen ter zake het ontbreken van een behoefteanalyse niet sanctioneren met een absolute nietigheid, weerhoudt de verwerende partij er niet van om voorafgaand aan het nemen van haar beslissing op zorgvuldige wijze de nodige voorbereidingen te treffen en indien nodig een concrete behoefteanalyse uit te voeren.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden

beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De verzoeker maakt aannemelijk dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Het tweede onderdeel van het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.3.2. Nu de verzoeker, gelet op voormelde nietigverklaring, wordt teruggeplaatst in de situatie waarin hij is gerechtigd op een attest van immatriculatie in afwachting van een nieuwe beslissing inzake zijn aanvraag en een dergelijk attest van immatriculatie onverenigbaar is met huidig voorliggend bevel om het grondgebied te verlaten, vereist een goede rechtsbedeling dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer wordt verwijderd. Een onderzoek van het eerste onderdeel van het vierde middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN